

Ophav helst havde set, at de ikke var kommen paa denne Jord. Saa gik Turen til vort Dreng hjem, som besaas, og hvor den elskværdige Forstander og Hustru beværgede os alle med hjemmebakke Kager og Kaffe. — Paa Vognen igen, og snart naaede vi til »De nordjyske Værgeraads Optagelseshjem« — hvor ulykkeligt stillede Børn for en kort Tid finder Kærlighed og Pleje. I øsende Regnvejr kørte vi ud til de omtrent 200 Arbejderhaver. — Kvinderne skulde se, hvorledes en lille Plet Jord anvendes her ved Byen — Haverne bugnende af Frugt og Grønt — for ikke at tale om, hvor mangen Familiefader, der var bleven hjemme, fordi han i sin Fritid kunde samles her med Hustru og Børn. Under Sang kørte vi i den stærke Regn gennem Haverne og ned til Klubben Enighedens hyggelige Lokaler, hvor vi samlede ved et lille Festmaal. Sange blev sungne, Taler holdt, og for os og vore Gæster blev det en minderig Dag. — Et Skaar var der i Glæden, at saa godt som ingen af Kvinderne kendte noget videre til D. K. — der var lutter Forbavelse over, hvad de den Eftermiddag havde hørt og set. — Inden vi skiltes, takkede deres Fører, Husmand Niels Petersen — Hvorup Enge — D. K. for det, de havde set og hørt. — Hvis det her fremførte læses af en eller flere af de Husmændskvinder, som deltog i Turen — vil det have stor Interesse, at høre deres Mening fremsat her i Bladet om denne Sammenkomst, som vistnok burde fortsættes ved lignende Lejligheder, derved lærer vi hinanden lidt at kende.

Jeg lærte meget den Eftermiddag — Kvinderne fra Land og By maa slutte sig ganske anderledes sammen — vi vil ét og det samme — fremelske alt godt. — Har vi paa adskillige Ting forskelligt Syn — *ét ved vi* — Mennesker fra Land og By kan ikke undvære hinanden.

Aalborg, Oktober 1911.

Bartholine Jørgensen.

Bøger.

Marguerite Audoux: »Marie Claire«. (Hagerup.) En fattig Pariser-Sypige, hvis Syn ikke tillader hende at fortsætte med sit Arbejde, skriver en Bog. Den bliver belønnet med »Kvindernes Akademi's Pris, som værende

Aarets bedste Bog. Kendte Forf. af begge Køn udtaler sig alle som én rosende og begejstret. — Den bliver i Løbet af kort Tid oversat til flere evropæiske Sprog. Dens Forf. er med et Slag *berømt*.

Det lyder saa mærkelig uvirkeligt, at man føler lidt Reservation overfor Bogen, naar man aabner den. Naa, Pariserne er jo lette at begejstre. De føler jo saa helt anderledes end vi. — Men det kan jo være helt morsomt at læse den.

Titlen — to almindelige, dagligdags Navne — spekulerer i hvert Tilfælde behagelig lidt i Sensation.

I korte, enkle Sætninger fortæller Marie Audoux sit Livs Roman fra hun er 6 til 18 Aar.

Det, der først gør Indtryk paa Læseren, er hendes Iagttagelsesevne, der ikke har tilladt hende at lade noget ske i hendes Nærhed uden at hun har maattet gøre sig de nøjagtigste Optegnelser. Fra Klostret fortæller hun f. Eks. hvorledes en af Søstrene blandede Salaten i en »umaadelig stor, gul Skaal. Hun smøgede Ærmerne op lige til Skuldrene og blandede Salaten med sine haarede, magre Arme, og naar hun trak dem op deraf, glinsede og perlede de, saa jeg kom til at tænke paa visne Grene paa en Regnvejrsdag.«

Derefter kommer der Steder, hvor man umiddelbart føler og bliver tryk ved den Sanddrøhed, der fra først til sidst præger Bogen, og — inden man er sig det ret bevidst — er man inde i et frydefuldt Medarbejderskab med en lille, klarøjet Sjæl, der er uendelig følsom og dog fri for usundt Føleri, — der beretter — ikke for at gøre sig interessant — men fordi en indre Trang griber og driver hende.

Anspændt lytter man til hendes Hjerteslag, og er saa optaget af dette Samliv, hvor man ikke et Øjeblik kan lade hende være alene, at man først ved anden Gennemlæsning faar Tid til at fordybe sig i og glæde sig over Bogens fornemme, ejendommelige Stil, den imponerende Klarhed i Tanke og Form, den sælsomme skælvende ophøjede Ynde, hvormed Forf. gengiver sine Tanker om Mennesker, Dyr, Egne og Tildragelser.

Blandt dette Efteraars »Kvinde-Litteratur« bliver »Marie Claire Bogen.

Selma Lagerlöf: »Kvindens Stemmeret«. Denne berømte Forf.s korte, men vægtige Indlæg ved Stemmeretskongressen i Stockholm i Juni, er naturligvis selvskræven til en Plads hos alle, der arbejder for Kvindens politiske